

Een relatie met ruis op



'De Andere Stem'
Nog tot 17 april in het Kaaitheater,
daarna op tournee in Nederland.



Niets is nog zwart-wit, dus hoeft theater zonder dialogen niet noodzakelijk een monoloog te zijn. Ivo Van Hove regisseerde voor Ramsey Nasr een half telefoongesprek. Een dialoog, waarvan het publiek slechts één kant van de lijn te horen krijgt.

Door de bijzondere vorm van *De Andere Stem* kroont Van Hove de suggestie koning. Het publiek kan enkel raden wat voor iemand de vrouw achter 'die andere stem' kan zijn. Ongelofelijk hoe snel je als kijker partij kiest voor wat je ziet en hoort. Die vrouw aan de andere kant van de lijn moet wel een gevoelloze, egotrippende barbiepop zijn – als je hoort hoe ze alles op zichzelf betreft. Maar beetje bij beetje druppelt via Ramseys tekst informatie binnen die helpt om een juister beeld te construeren.

Hoe concreter de contouren van de vrouw worden, hoe meer je snapt hoe het zo ver is kunnen komen dat ze na vijf jaar uit elkaar zijn

gegaan. Het blijft verbaasd hoe een stuk over exen zoveel sterker van liefde doordrongen kan zijn dan een verhaal waarin man en vrouw elkaar nog adoreren zonder meer. Alle stadia zijn nu doorlopen. Er is haat. Er is ergernis. Maar er is bovenal ook veel liefde. Ze blijven elkaar 'bolle' noemen. En ze blijven bezorgd om elkaar.

Ramsey Nasr speelt de pannen van het dak in deze halve dialoog. De voorstelling kwam er op zijn vraag. In het repertoirestuk *La Voix Humaine* van Jean Cocteau uit 1930 krijg je een vrouwelijke stem te horen, en Nasr vond dat het tijd was voor een mannelijke tegenhanger, om de stem te laten horen die Cocteau zo overdonderend liet zwijgen. Hij is ook geknipt om die stem in te vullen. Nasr is het soort man waar wij ook wel eens een nachtelijk filosofisch gesprek mee zouden willen voeren waar geen einde aan lijkt te komen, zelfs als dat betekende dat hij oude koeien uit de gracht moest halen.

(Magali Degrande)

Ramsey Nasr speelt
de pannen van het dak
in deze halve dialoog.

